

HELL'S TOUR +

Mrazivá

1997

Mrazivá 1997

24. - 26.10.

No to jste nezažili. To zase byly věci. Ale nepředbíhejme.

Jak již z názvu vyplývá, předpokládáme, že se na tomto výjezdu moc neohřejeme. Což zavadlo příčinu hledat nocleh u nějakých movitějších kamarádů a přátel na jejich letních nemovitostech. Po dlouhých a složitých jednáních se mi, prostřednictvím známých, podařilo sehnat nocležiště na zámku v Nemyšli. Už jsme se těšili, že uvidíme konečně nějaká strašidla v akci a otrlejší z nás si dělali chutě na strávení divoké noci se zámeckou, pardon, s Bílou paní. Nebo snad s paní Lucíí Bílou ... Ted' nevím. Ale nevadí. S lítostí jsem tuto atrakci musel odvolat, protože při kontrolním telefonátu jsem zjistil, že pan kastelán ochořel a proto nás nemůže ubytovat. Po dalších přesložitéch telefonátech jsem objednal střechu nad hlavu (i zbytek těla) ve Slapech n. Vlt. Ověřovací telefonát však přinesl zprávu o tom, že pan ubytovatel odjíždí nenadále na zcela mimořádnou služební cestu kamsi do Němec. Tak co ted'. Do odjezdu zbývá 20 hodin. Nic naplat. Pojedeme do Posázaví k Michalovi a pak k Honzovi.

No a už je tu pátek 24. 10. 1997, 16 hodin. Odjíždíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	206	0	0	6

Z trasy je připraven pouze odjezd do Ostředka. Tentokrát jsem vybral cestu takto: Ze stadiónu pojedeme na Malešice, odtud zadem do Štěrbohol, pak přes Dubeček, kolem rybníka ke koním, dále přes Uhříněves zadem do Říčan, potom do Světic, skrz Všestary a Mnichovice do Mirošovic, a dál Čerčany, Soběhrdy a Kozmice a závěr v Ostředku.

Tedy místa kudy jsme jeli už mnohokrát, netřeba se tady touto částí trasy zabývat. U sámošky na rohu jsme ještě doplnili zásoby a už ujíždíme podvečerem vstříc jistě nevšedním zážitkům. Ty na sebe nenechaly dlouho čekat. Hned za komplexem továren v ulici Nedokončená Indiáni vytrhali asfalt a ukradli silnici. K tomu všemu je tma. Naštěstí pár duchapřítomných řidičů vyjezdilo objížďku po přilehlém prázdném pozemku a tak jsme první překážku zdolali sice pomalu, ale bez poškození. Pak už se jelo dobře. Cestou zase povídáme o všem možném, tropíme si žerty ze všeho a všech a vůbec. A už jsou tu Světice, tedy občerstvovací stanice. Mají tu totiž fajnovou hospodu, kde se dobře vaří. Za hodinu nejsme schopni jízdy. Nacpali jsme se tak, že ani nemůžeme vstát. Nechali jsme tedy ještě půl hodiny ty mňamky, co jsme jim tu sežrali a vypili slehnout. A teď už snad pojedeme. Vyšli jsme ven a tam byl mráz. Bleskově jsme na sebe nandali záložní oblečení a okamžitě vyjeli. Bohužel pohoda hospody byla ta tam. Jedeme tmou a klepeme se zimou. Opět si kdosi, tuším, že Honza, vzpomněl na název výpravy a velmi nelichotivě se vyjadřoval o těch, kdo jej vymysleli a zapsali do našeho jízdního řádu. Pro příště pak doporučil, aby všechny výpravy měly jednotný název „Příjemnoteplovní“ s číselným indexem pořadí. Než jsme to pořádně prodiskutovali, ocitli jsme se v Mnichovicích. Tady vždycky sjíždíme „pokostkový držkolet“. Ale i tady Indiáni ukradli silnici a to i s kostkama a nechali po ní jenom hlubokou díru. Jedeme tedy po chodníku. Ale i ten nešel částečné devastaci. Naštěstí jsou tu přes příčné výkopy nataženy lávky z plechových W profilů a proti pádu z nich do výkopu jsou tu silniční zábrany. Má to však nevýhody. Ty W profily jsou vždy jen dva vedle sebe, což je cca půl metru šířka lávky, silniční zábrany jsou těsně vedle nich a nesvítěj jim tady pouliční lampy. K tomu všemu se W profily chovají a částečně také vypadají, jako tramvajová kolejnice. Mají uprostřed asi 7 cm široký a asi 10 cm hluboký žlábek. Tedy najedete-li do něj, stává se kolo naprosto neovladatelným. Šanci máte jen tehdy, když jedete rozumnou rychlostí a nepotřebujete přenášet rovnováhu. Všechny ostatní případy končí pádem. A tak si tak jedu třetí v pořadí, přejeli jsme jednu lávku, na druhé jsme rozkývali zábranu, protože byla moc blízko a každý z nás o ni zavadil bágla, a na třetí to přišlo. Najíždíme k ní pomalu, protože tu překáží hromada písku, nějaké

dlaždice, cihly, roury a jiný bordel. Blanka ji přejela, Michal ji přejel, a tak nic zlého netuše vjel jsem na ni také. Jenomže ouha! Michalovi se na zádi kromě výstražných blikátek rozzářila brzdomá světla. Ve stejném okamžiku zůstal stát. Je necelý metr za lávkou a já jsem na ní. A co víc, přímo nad výkopem. Je to super, nemám kam vystoupit ani o co se opřít. Michal tam cosi šachuje a není naděje, že by se rozjel. Zkusím tedy zastavit a opřít se o zábranu, která je vpravo ode mě. Brzdy! Kolo zastavilo okamžitě. Sahám po zábraně. Jenomže chyba odhadu. Je ode mě dál než jsem čekal. Kolo se naklonilo. Už na ni dosáhnu. Opřel jsem se o ni, jenomže ona se zabořila do jílu, na kterém stála a začala se převracet. Samozřejmě směrem ode mě. Kam taky jinam. Náklon je cca 40°, pádu už nezabráním. Akorát se mi moc nechce do toho výkopu, který se tak nepříjemně blíží. Ono totiž není vidět na dno, a co si budeme vyprávět, když už musím padat, mám raději, když vím kam a na co, nebo na koho padám. Náklon 45°. Rychlost pádu není nijak velká. Nápad! Pokusím se přitáhnout k zábraně a částečně opustit kolo. Pokud to vyjde, dopadnu na zábranu a ta pokud nevydrží tak alespoň zbrzdí let. 55°. Zábrana se opět o kus probořila, ale podařilo se mi přitáhnout se a skoro úplně vystoupit z kola. 70°. Kolo se smýklo a dopadlo na lávku. Dopad zábrany. Tak si tak pokojně ležím na zábraně a ta se zvolna zamačkává do jílu a naklápí se pod mojí tíhou tak, že pokud toho nenechá, budu pokračovat letem střemhlav do hlubin výkopu. Bojím se pohnout. Ono to taky moc nejde. Ramenem jsem zapasován mezi žbrdlinky v zábraně a za jednu nohu mě drží kolo. Pohyb ustal. Vypadá to, že se dnes večer neproletím. Kontrola. Nikde mě nic nebolí. Ani uvnitř ani na povrchu. Pravá ruka je pode mnou, pravá noha pod železným ořem. Neumožňují pohyb. Levá ruka a noha připraveny k použití. Tak jak z toho. Ech kruci! Copak to vidím asi tak metr přímo pode mnou! No to je přeci ocelový čtyřhran, takový co se používá na uzávěr vody v chodníku. Tak tam tedy rozhodně nechci! „Halóóó, pomóóóc, vyndejte měěěě!“ Michal se ohlédl a pátral, odkud to vychází. Teprve po chvíli se podíval šikmo dolů. Pak začaly záchranné operace. Celá akce od Michalova zabrzdění do mého vyproštění trvala necelou minutu. Škody: ušpiněný pravý bágl, zamazaný pravý rukáv mojí bundy. Jedeme pryč. Pořád je tma. Patrně to bude tím, že je čtvrt na dvanáct. A zima. Ale ta s časem moc nesouvisí. Projeli jsme Mirošovice,

Senohraby a Pyšely a vjíždíme do Čerčan. Neděje se nic zvláštního, užíváme si tmu a velmi nízkou rychlostí se blížíme k dnešnímu cíli. Hrabeme se do dlouhého táhlého kopce za Čerčanama, když tu začalo, hádejte co? No přeci sněžit. To je zas jednou výhoda! Jedeme rychlostí chůze, z osvětlení máme zapnutou jenom výstrahu. Přede mnou jsem zaregistroval zvuky a v zápětí nízké stíny, které se mihly přes silnici. Než jsem stačil vymyslet, co to bylo, objevil se jeden stín cca půl metru přede mnou. Ve stejném okamžiku blikly přední výstražné hlavice a já zjistil, že hledím z oka do oka se srnou. Ta však nezaváhala a mocným skokem zdolala zbytek silnice a zmizela v lese. Já jsem reagoval o poznání pomaleji. Vzal jsem za brzdy a než jsem se probral z úleku, bylo po akci. Přestává sněžit, zato však začíná chumelenice. Sníh poletuje nad silnicí, lepí se na brýle, rukávy od bundy, rukavice, studí a radostně zalétává do větracích otvorů v přilbě. Je to moc fajn. Do cíle zbývá podle cedule 5 km. Dojeli jsme na vrchol kopce a přestalo sněžit. Celkem bez potíží jsme vjeli do Ostředka k Michalovu letnímu sídlu. Dostalo se nám, jako vždy vlídného přijetí a ubezpečení, že jsme vítáni. Ale honem hají a spinkat. Moc, moc unaveno ...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Ostředek	47,5	264	58,1	14,2	7 - -0,4

Ráno 26. 10. sobota

Vstáváme po deváté a dlouho se jen tak válíme. Pak jsme vstali, uklidili, zabalili, posnídali, pobesedovali s rodiči Michala a odjíždíme. Do většiny z nás se však pustila katastrofická lenora.

Tady to koneckonců vidíte. Pavel. Vyloženě ztělesněná chuť někam jet. Ostatní na tom nejsou lépe. Mezitím odbyla jedenáctá hodina. Stále se mi nedaří nikoho přesvědčit, že zrovna teď je ten jediný nejsprávnější okamžik nasednout na dvoukolé miláčky a pozvolným pohybem se začít přesunovat. Protiargumenty jsou založeny na přesvědčení, že jsem takový nelida, abych chudáčky unavené, nevyspalé, otláčené, ukřivděné, zmrzlé, hladové a žíznivé hnal někam, kde je zima, hlad, žízeň a vůbec samé nepříjemnosti, jízdu na kole z toho nevyjímaje. Dobře uděláme kompromis. Přesuneme se do Poddubí a tam se uvidí. I tento návrh byl přijat velmi chladně. Nachystali jsme se k odjezdu

a už jedéééé! Sjezdem přes Komorní Hrádek a Hvězdonice, zde jsme překonali tok Sázavy přejezdem přes lávky pro pěší a za chvíli jsme byli v Poddubí. Ani tady se nikdo nepokoušel získat kořist ducha a závěrečný kopec šli všichni pěšky. Před chatou jsme odstavili kola, podnikli příjezdová opatření jako kdybychom se vrátili z Aljašky a už se zase válejí! Zatracená banda mizerná. Po dlouhém čase se mi je podařilo vylákat z chaty ven. Ale dál nebyli ochotni se hnout. Týkalo se i cestování kamkoliv. A tak jsem se chvíli nemohli dohodnout co dál, až vzal Pavel do ruky žalud a nádherným padáčkem zasáhl Michala. Ten dělal, že se ho to netýká. Pak i Blanka hodila žalud tím směrem. Minula však skoro o metr. Michal si poposedl, aby byl zakryt stromem a už tu by důvod ho začít bombardovat žaludama. Každý chtěl vyzkoušet, jestli se trefí do Michala, který se nemá chuť hýbat a je schová za roštím. Pak se to nějak zvirtlo, že každý žaludoval každého a to plnými hrstmi. Když jsme tímto způsobem přemístili asi tak dvě tuny žaludů, došlo k tomu, že byli všichni krásně rozhybáni a už nebyl problém přemluvit je k alespoň pěšímu výletu. Jako cíl jsme si vybrali nedaleký hrad Dubá. Cestou jsme zase tropili výtržnosti a než jsme se nadáli, byli jsme tam. Přečetli jsme si o něm historická fakta a pak jsme jej dobyli. Podle stop je to tu oblíbené místo vandráků, zálesáků, bezdomovců a jiných vyvrhelů. Když jsme všechno důkladně prošmejčili, dohodli jsme se, že je nejvyšší čas poobědvat. Je 16 hodin, tak to bude tak akorát. Volnou chůzí jsme opustili hrad a přesunuli se, za stálého provádění ptákovin, do hospody ve Zlenicích. Tady jsme si zase nacpali pupky, poseděli, povyprávěli a pak jsme začali mít cukání vrátit se na chatu. Ta je téměř v dohledu. Vzdušnou čarou tak půldruhého kilometru. Akorát je za řekou. V létě tady jezdí přívoz. Teď ale ne. Jít nazpátek do Hvězdonic na lávku je naprosto nechutná představa. Honzu napadlo se zeptat místních, jestli náhodou ještě v tomhle století nepojede do Hvězdonic vlak. Prý pojede. A za deset minut. Zaplatili jsme, došli na zastávku a skutečně. Vlak je tu. Svezeme se celou jednu stanici. A už jsou tu Hvězdonice. Vystupujeme a opět velmi zvolna jdeme zpět do Poddubí. Tady jsme provedli drobné opravy kol, zatopili v chatě, uvařili čaj a zase jsme dělali blbiny až do úplného odpadnutí.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Poddubí	56,5	274	9,8	14,9	7 - - 0,5

Ráno 26. 10. neděle

Probudili jsme se. Oknem sem dopadá denní světlo, kolem je mrtvo. Pohnul jsem se a jako vždycky na téhle posteli se ozvalo něco neskutečného. Honza, ležící vedle na lehátku, zvedl hlavu, Pavel se nesouhlasně zavrtěl, Michal něco zabublal a Blanka dělala, že není přítomna. Za chvíli se však všichni probrali a pozvolna začala ranní činnost. Po snídani, úklidu a sbalení jsme se dohodli, že do Prahy nepojedeme jako obvykle, ale malou oklikou. Vede nás k tomu opět lenost. Nechce se nám totiž zdolávat dokopec z Chocerad do Ondřejova, ano kopec v Senohrabech ba ani jiný kopec kdekoliv jinde. Jenomže Praha je bohužel za kopcem. Volíme tedy nejmenší zlo a jedeme přes

Kaliště a Turkovice do Ondřejova, odtud volným pádem do Kostelních Střimelic a odtud do Jevan. Tam jsme zastavili v hospodě na oběd. Pak jsme pokračovali kolem Jevanského rybníka

lesem a divočinou do Vyžlovky. Odtud nás doprovázel velikej černej pes skoro do půli cesty k Říčánům. Tady to pes vzdal a více jsme ho neviděli. Projeli jsme Říčany, odbočili na Koloděje, v těžké pohodě dorazili do Uhřetěvsi a hladce přejezdem Kyjí dorazili na stadión na Žižkově. Tím končí předposlední letošní výprava. Ale řeknu vám, ta tedy zase jednou byla!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	53,5	333	59,3	16,3	15 - 1

celková technická data:

účast: 5 jezdců – Blanka, Michal, Honza, Pavel a moje neskutečnost Dig

oficiálně přiznaná kilometráž: 127

Trasa: Nepřipravena, vznikla cestou

Počasí: šílené

Jste celkem stateční, když jste se prokousali až sem, na 10 stránku.

© Hell´s Tour^{plus} 1997
Dig & Blk & Msh
Neprodejně
e-mail: dig@hellstour.cz

Nebojte se, už brzo bude konec. Jste už na 10. stránce.

Jste celkem stateční, když jste se prokousali až sem, na 11 stránku.

Nebojte se, už brzo bude konec. Jste už na 11. stránce.